

A resni obraz onega moža, ki mi je dal zaušnico, mi ne izgine nikdar izpred oči. Pravtako pa mi done še danes po ušesih tiste besede: „Glej, da je to zadnjikrat!“ — Skraja sem bil kaj razmišljen v šoli. Vedno in vedno so mi donele po ušesih besede onega moža. Srce se mi je krčilo in najrajši bi bil jokal. Trdno sem sklenil: „Da, bilo je prvič in zadnjič!“ Pa tudi pozneje, če so me gospod učitelj vprašali! „Kako se glasi sedma božja zapoved?“ sem se spominjal s težkim srcem onega jutra. Ko sem zapustil šolo, so me dali oče v mesto, kjer sem bil sprejet kot trgovski vajenec. Ko sem se trgovine dodobrega priučil, sem šel v Ameriko. Znano vam je, da imajo nekateri trgovci navado, da delajo, karnajvečje dobičke, četudi je blago slabo. Tudi jaz sem imel le prečestokrat mnogo sličnih izkušnjav. Toda vsakokrat, kadar so se me polastile enake misli, mi je bilo, kakor bi bil začutil krepko zaušnico in čul besede: „Glej, da je tudi zadnjikrat!“ In to me je obvarovalo vseh sleparij. Sedaj sem že 15 mesecev v domovini. Lahko pa rečem, da nisem prišel prazen domov. V tujini sem si nabral premoženja, pa upam, da niti novčica ni nepoštenega v njem. To se imam pa zahvaliti edino le onemu možu!“

Tu preneha za nekaj trenutkov mladi mož; povest svojega življenja ga je ganila. Potem pa seže gospodu Zavašniku v roko in pravi: „Dovolite, da to roko s hvaležnostjo stisnem, to roko, katera mi je skazala toliko dobroto in priložila pravočasno krepko zaušnico.“ — —

Gospod Zavašnik se je zavzel, pa dostavil:

„In dovolite, da objamem s spoštovanjem takega moža, ki je za dobljeno strahovanje tako iz srca hvaležen, in je zvesto izpolnjeval v mladosti storjeno obljubo.“ —

Z i m a.

Oj ta zima, mrzla zima	A nad zemljo veter piše,
Kápico sneženo íma,	Mraz na okna cvete riše,
Da pod njo sladko zaspi	Kot bi hotel v gorki hram
Zemlja mrzle zimske dni.	Zimskih cvetk prínesti nam.

A premrzle so cvetice
In pregorko naše lice,
Pojdi zima in tvoj cvet,
S tabo snežec, mraz in led!

Taras Vaziljev.

